

Πάσα πνοή ελληνική: Η γιαγιά της Ίμβρου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Κώστα Παναγόπουλου

Πάσα πνοή ελληνική, θα ήθελε να της το πει: Ό,τι είναι η γιαγιά μας.

Θα επιθυμούσαν χιλιάδες νέα παλικάρια να πέσουν μέσα στις ποδιές της, να της το πουν πως δεν επιθυμούν να σκοτωθούν για νέες, όμορφες, λυγερές, ελκυστικές.

Καμιά φορά, μία γιαγιά είναι η Πόλη, το Βυζάντιο, το άδικο, το δίκαιο, το χώμα, η Θεία Λειτουργία που διεκόπη, το λάδι, η καρδιά, η Μεγάλη Ελλάδα «που θα έρθει ο καιρός», ο αναστεναγμός, το δάκρυ, η ερήμωση πριν τη λαμπάδα του Χριστός Ανέστη.

Γι' αυτήν τη γιαγιά, της εδώ βιντεοσκόπησης, θα μπορούσαν να σκοτωθούν Πελοποννήσιοι, Κρητικοί, Μακεδόνες, Ηπειρώτες, Θράκες, πάσα πνοή ελληνική, κάθε ανδρεία μορφή, κάθε νέο παιδί, κάθε Έλληνας εκεί που περιμένει, όχι πλέον μία νέα, λυγρή, χρωματιστή με θέλγητρα, αλλά κάποια σαν αυτήν τη γιαγιά: τη γλυκυτάτη Γιαγιά της Ίμβρου.

Τι μας λέει, τότε, καθώς τη βιντεοσκοπούν, ανάμεσα στους αναστεναγμούς της;

Λίγα λόγια, κοφτά, όμως, ποιητικά, εθνικά, μεστά, καθώς τα μάτια της λάμπουν, για όποιον τα προσέξει, καθώς η μιλιά της πολεμά, ήδη από τώρα, για τη νίκη στα αλύτρωτα μας.

«Πήραν τα παιδιά τους και φύγαν...».

«Έφυγες εσύ, έφυγα εγώ, έφυγε άλλος, άλλος, άλλος...».

«Το σκολιό γεμάτο... τα σπίτια ήταν γεμάτα... παιδιά! Τώρα... Τώρα, πέντ' έξι σπίτια είναι...».

«Πάν ερχόνται... παν ερχόνται...».

«Εδώ γεννηθήκαμε, εδώ θα πεθάνουμε... Εγώ είπα, τίποτα δεν πάω, εδώ θα πεθάνω...».

«Ας είμαι και φτωχιά... Ε, πλούσια θα γίνω;».

ΒΙΝΤΕΟ / ΦΩΤΟ: Απόσπασμα από ντοκιμαντέρ της ΔΤ για τη νήσο ΙΜΒΡΟ - 2012